

Het

DAGBOEK *van*
LONGDALE
MANOR ROMAN

CARRIE TURANSKY

1

Londen, 2012

De liftdeur gleed open en Gwen Morris stapte het kantoor op de derde verdieping van Hill & Morris binnen, een van de meest prestigieuze veilinghuizen op het gebied van kunst en antiek in Londen. Haar hart maakte nog steeds een sprongetje wanneer ze door de gang met de donkere lambrisering naar haar nieuwe kantoor liep en de mooie schilderijen, sieraden en antieke stukken in zich opnam die daar waren uitgesteld.

De receptioniste keek op toen Gwen dichterbij kwam. De ogen van de jonge vrouw werden groter en ze keek snel naar haar bureaublad en begon wat papieren heen en weer te schuiven.

Gwen vertraagde haar pas. ‘Goedemorgen, MaryAnn.’

‘Goedemorgen.’ MaryAnn keek langzaam op. ‘Je grootvader – ik bedoel, meneer Morris – zou graag willen dat je meteen naar zijn kantoor komt.’

Er be kroop Gwen een ongemakkelijk gevoel, maar dat schudde ze snel van zich af. Hij wilde waarschijnlijk wat nieuwe aankopen met haar bespreken, of haar misschien wat feedback geven over haar eerste maand als junior specialist op het gebied van kunstgeschiedenis en antiek.

‘Dank je.’ Ze liep verder de gang door en wierp een blik door de openstaande deur van Charlenes kantoor. Op het moment dat de blik van de oudere vrouw die van haar kruiste, verhardde haar gezichtsuitdrukking en draaide ze zich om naar het raam. Dat was vreemd... Charlene wenste haar normaal gesproken een goede morgen of knikte in elk geval naar haar wanneer ze passeerde.

Verderop in de gang kreeg ze nog meer onderkoelde blikken toegeworpen van drie andere collega's. Wat was er aan de hand? Goed, het was somber weer en ze hadden het allemaal erg druk, maar ze kon niets bedenken waardoor iedereen vanochtend in zo'n slechte bui was.

Ze bereikte het kantoor van haar grootvader en mevrouw Huntington, de secretaresse van haar grootvader, die ergens in de vijftig was, hief haar hoofd op. Haar gezicht vertoonde geen enkele emotie. 'Meneer Morris zei dat je meteen kon doorlopen.'

Gwen kreeg er een knoop van in haar maag. Dat betekende niet veel goeds. Ze rechte haar schouders, liep het kantoor van haar grootvader binnen en deed de deur achter zich dicht.

Haar grootvader keek op en er stond een koele, onderzoekende blik in zijn grijze ogen. Hij zat achter zijn grote, houten bureau, met zijn rug naar de hoge ramen achter hem. Donkergrijze wolken bedekten de gebouwen aan de andere kant van St. James Street en er stroomden beekjes in een draaierige dans over het glas naar beneden. De stortbui buiten leek een perfecte weerspiegeling van de duistere blik in haar grootvaders ogen.

Hij knikte naar de stoel die voor zijn bureau stond. 'Ga zitten, Gwen.'

Er liep een rilling over haar rug toen ze zich in de stoel liet zakken. Ze zou hem moeten vragen wat er aan de hand was, maar ze leek de woorden niet over haar lippen te kunnen krijgen.

'We zitten met een probleem... Een zeer serieus probleem, mag ik wel zeggen.' Zijn grijze wenkbrauwen trokken zich samen tot een diepe V. 'Een van de impressionistische schilderijen die we afgelopen zaterdag hebben geveild' – hij wierp een blik op zijn computer – '*Avenue of the Allies*, die jij had aangemerkt als een kopie van een schilderij met dezelfde naam van de hand van Childe Hassam...'

Gwen knikte. Ze herinnerde zich het schilderij heel goed. Hassam was een Amerikaanse impressionist die in Groot-

Brittannië en Frankrijk, maar ook in de Verenigde Staten had geschilderd. Zijn werk was eind negentiende en begin twintigste eeuw door heel wat kunstenaars gekopieerd.

Zijn blik stelde zich weer scherp op haar. ‘Dat blijkt een origineel te zijn.’

Er ging een schok door Gwen heen en ze zoog een scherpe teug lucht naar binnen.

‘De koper is helemaal in de wolken van het feit dat hij een echte Hassam voor tien procent van de waarde heeft gekocht,’ vervolgde haar grootvader. ‘Maar de verkoper, Ivan Saunders, is laaiend. Hij dreigt met een rechtszaak en heeft gezegd dat hij onze incompetentie aan de grote klok zal hangen.’

Ze keek haar grootvader met grote ogen aan en probeerde te slikken, maar er leek een compleet rotsblok in haar keel te zitten. Hoe had ze zich zo vreselijk kunnen vergissen?

Haar gedachten vlogen terug naar de laatste week van februari, toen ze in haar nieuwe functie was begonnen. Na een jaar als stagiaire was de overstap naar junior specialist een enorme verandering geweest. Diezelfde week was haar relatie met Oliver St. Charles uitgegaan, wat een nogal pijnlijke gebeurtenis was geweest. Haar gebroken hart had haar heel wat uurtjes slaap gekost en daardoor was ze niet helemaal helder geweest. Had ze zich om die reden niet gerealiseerd dat ze met een originele Hassam te maken had gehad?

‘Nou, Gwen, wat heb je daarop te zeggen?’

‘Ik... Ik weet niet wat er is gebeurd. Ik heb de herkomst van het schilderij gecontroleerd. En daarna heb ik het met andere schilderijen van Hassam vergeleken, waarbij ik naar de stijl en de penseelstreken, de kleurenkeuze en de grootte van het werk heb gekeken. En die leken allemaal zo af te wijken van zijn andere schilderijen en er stond geen handtekening op, dus ik nam aan dat –’

‘Zijn handtekening werd zichtbaar toen de lijst werd verwijderd. Hij is geverifieerd als het origineel.’ Haar grootvader zette zijn vingertoppen tegen elkaar en zijn ernstige blik door-

boorde haar. ‘Waarom heb je de lijst niet verwijderd om naar de handtekening te zoeken?’

‘De lijst was schitterend. Ik vermoedde dat die misschien wel meer waard was dan het doek en ik wilde hem niet beschadigen. En omdat er geen handtekening zichtbaar was, leek het extra aannemelijk dat het een kopie was.’

‘Heb je de oevrecatalogus erop nageslagen?’

‘Ja. Daarin stond dat het origineel deel uitmaakte van een privécollectie van... iemand. Ik kan me de naam niet herinneren, maar het was in elk geval niet Ivan Saunders.’

‘Als je twijfelde, had je even met Charlene moeten overleggen voor je het doek catalogiseerde. Of je bevindingen moeten delen met anderen die meer ervaring hebben dan jij.’

Het brandende gevoel in haar maag werd erger, bereikte haar keel. ‘Charlene was die week ziek en niet op kantoor.’

Hij gaf haar een kort knikje. ‘Charlene en een paar anderen zijn de stukken aan het controleren die je sindsdien hebt geëvalueerd. Er is niks alarmerends komen bovendien, maar dat is geen excuus voor de blunder die je met de Hassam hebt begaan.’

Gwen liet haar kin zakken en wilde dat ze ter plekke zou smelten en in de vloer zou verdwijnen. Ze had haar grootvader enorm teleurgesteld. En nog erger, ze had voor zichzelf bevestigd wat ze altijd al had gedacht: ze was niet goed genoeg. Ze was hier nog niet klaar voor. Dat zou ze misschien wel nooit zijn. Ze had deze positie alleen maar gekregen omdat ze de kleindochter van Lionel Morris was. En nu ze deze enorme blunder had begaan, leek ze de positie kwijt te raken waarvoor ze zo hard had gewerkt.

Ze keek naar haar grootvader, en pijn en spijt hielden haar hart in een houdgreep. ‘U hebt gelijk. Hier is geen excuus voor. Ik had meer onderzoek moeten verrichten en met anderen moeten overleggen, in plaats van het in mijn eentje af te handelen.’

‘Ik vermoed dat je jezelf probeerde te bewijzen, maar ik ben

bang dat dat een erg kostbare beoordelingsfout is geworden. Je hebt hiermee zowel je eigen reputatie als die van je collega's bij Hill & Morris in de kunstwereld bezoedeld.'

Hij zei er niet *en van mij* bij, maar ze voelde het gewicht van die onuitgesproken woorden. 'Het spijt me.' Haar stem was niet meer dan een hees gefluister.

'Dit is een erg beroerde manier om aan je carrière te beginnen.'

Dat kon je wel zeggen. 'Wat gebeurt er nu... met het schilderij?'

'Ik heb met onze juridische afdeling gesproken.'

Gwens hart kwam zo mogelijk nog verder in de knel te zitten. Oliver werkte bij de juridische afdeling. Nu had hij nog meer redenen om blij te zijn dat hij haar had verlaten. Iedereen bij Hill & Morris zou haar beschouwen als een naïeve starter die had bewezen dat ze de positie die ze had gekregen, niet verdiende.

'Ze zullen met Ivan Saunders wel een schikking treffen,' vervolgde haar grootvader, 'maar dat wordt een kostbare zaak die niemand snel zal vergeten.'

Gwen reageerde met een traag knikje op zijn woorden. Hoe kon ze dit hebben laten gebeuren? Was het haar trots, of was het haar onervarenheid die haar over dit pad had geleid... of beide? Ze verplaatste haar blik van haar handen naar haar grootvader. 'Wat kan ik doen? Hoe kan ik dit goedmaken?'

Haar grootvader tikte met de toppen van zijn wijsvingers tegen elkaar, terwijl hij de schoongespoelde ramen links van hem bestudeerde. 'Ik heb een oude vriendin,' zei hij toen, 'Lilly Benderly. Ze wil wat van de kunst en het antiek in haar huis verkopen. Longdale Manor, in de buurt van Keswick. Ze kan zich onze gebruikelijke commissie niet veroorloven, maar er ligt daar een mogelijke investering in het verschiet en ik wil haar graag helpen.' Hij verplaatste zijn blik weer naar Gwen. 'Ik wil dat je naar Longdale gaat, de stukken evalueert die ze wil verkopen en dan regelt dat ze naar Londen komen en

worden geprepareerd voor een veiling.’

Er bloeide nieuwe hoop in haar op. ‘Natuurlijk. Graag, zelfs.’ Ze had geen idee waar Keswick lag, maar dat hoefde haar grootvader niet te weten. Ze zou het later wel opzoeken. ‘Heeft ze gezegd hoeveel stukken ze wil laten evalueren?’

‘Nee, dat heeft ze niet gezegd. Maar zo ben jij een tijdje weg uit Londen tot de storm is overgewaaid. Ik denk dat dat de beste manier is om de schande te ontlopen.’

Zijn schande of die van haar? Ze sloot haar ogen en onderdrukte een zucht. Waarom was ze niet iets voorzichtiger geweest? Kon ze dan niets goed doen? Ze duwde die vragen van zich af, deed haar ogen open en focuste zich weer op haar grootvader. ‘Wanneer wilt u dat ik naar haar toe ga?’

‘Zo gauw we het met Lilly kunnen regelen.’

Gwen knikte, maar de vragen buitelden door haar gedachten. Wat voor soort kunst en antiek wilde de vriendin van haar grootvader verkopen? Als ze dit project tot een goed einde bracht, zou ze dan het vertrouwen van haar grootvader kunnen terugwinnen?

‘Neem er de tijd voor en zorg ervoor dat je elk stuk op correcte wijze evalueert,’ zei hij. ‘Lilly is nog maar kortgeleden weduwe geworden en ze is een beetje excentriek. Maar ik wil dat ze de beste prijs voor haar spullen krijgt. Denk je dat dat gaat lukken, Gwen?’

Ze knikte resoluut. ‘Ik ga er mijn uiterste best op doen en laat al mijn werk door u en Charlene controleren.’

‘Mooi. Mevrouw Huntington zal je de gegevens van Lilly Benderly geven. Laat haar weten dat je komt. En blijf zo lang in Keswick als nodig is om je werk grondig te doen.’ Hij deed er het zwijgen toe en wierp een blik op de deur, waarmee hij duidelijk maakte dat het gesprek afgelopen was.

Ze stond onvast op, waarbij ze haar benen dwong om haar gewicht te houden, en keek haar grootvader aan. ‘Ik weet dat mijn fout u in een lastige positie heeft gebracht. Dat spijt me oprecht. Het zal niet nog eens gebeuren. Dat beloof ik u.’

Zijn strenge blik verzachtte een beetje. ‘We maken allemaal fouten, Gwen. Wat belangrijk is, is dat we van onze fouten leren en hoe we weer opkrabbelen. Ik hoop dat dit een wijze les voor je is.’

Zijn vriendelijke woorden gaven haar weer moed. ‘Dat is het zeker.’

‘Je hebt een prachtige kans gekregen bij Hill & Morris. Ik hoop dat je je uiterste best doet om er alles uit te halen wat erin zit.’

In haar kleine, Londense flat zette Gwen haar koffer op bed en ritste hem open. Haar hand stokte en ze keek uit het raam van haar slaapkamer terwijl de pijnlijke gebeurtenissen van die ochtend aan haar geestesoog voorbijtrokken. Ze had haar grootvader enorm teleurgesteld en had een kostbare fout gemaakt die haar de komende jaren zou achtervolgen.

Ze knipperde met haar ogen en probeerde het gevoel van teleurstelling dat door haar heen stroomde van zich af te schudden. Dit was niet het einde van haar carrière. Dat kón niet. Op de een of andere manier zou ze zich weten zich te rehabiliteren. Ze liep naar haar dressoir en haalde een T-shirt uit de bovenste lade.

De voordeur ging open en er klonken voetstappen op de houten vloer. Lindsey Winters, haar kamergenote, keek uit de gang naar binnen. ‘Gwen, waarom ben je nu al thuis?’ Haar blik vloog naar de koffer die op bed lag. ‘Wat is er aan de hand?’

Gwen zuchtte. ‘Dat is een lang verhaal. Je kunt er maar beter even voor gaan zitten.’

Lindsey liet zich in de gemakkelijke stoel naast Gwens bed zakken. ‘Wat is er gebeurd?’

Gwen liet zich op bed neerploffen. ‘Bij het evalueren van een schilderij heb ik een enorme fout gemaakt en mijn grootvader stuurt me weg tot het stof is neergedaald.’

‘Wat voor soort fout?’

Gwen gooide het verhaal eruit en haar ogen brandden toen ze vertelde wat ze had gedaan en hoe de reactie van haar grootvader en haar collega's was geweest.

‘O, Gwen, wat rot voor je! Geen wonder dat je van slag bent. Maar hij heeft je in elk geval niet de laan uitgestuurd. Hij geeft je de kans om te laten zien dat je het werk aankunt.’ Dat was Lindsey ten voeten uit. In een moeilijke situatie zocht ze altijd naar iets positiefs.

Gwen knikte aarzelend. Lindsey had gelijk. Haar grootvader had haar de gelegenheid geboden om zich te rehabiliteren en hem te bewijzen dat ze haar positie bij Hill & Morris waard was.

‘Waar stuurt hij je naartoe?’

‘Hij wil dat ik wat stukken evalueer van een oude vriendin van hem die in Keswick woont, waar dat dan ook mag zijn.’

Lindseys ogen lichtten op. ‘Dat is het Lake District, het merengebied.’

Die woorden riepen een vage herinnering bij Gwen op. ‘Het Lake District?’

‘Ja, in het noorden. O, het is daar prachtig in deze tijd van het jaar.’ Lindsey glimlachte. ‘Toen ik zestien was, hebben mijn ouders me meegenomen voor een vakantie naar Windermere. Dat ligt niet ver bij Keswick vandaan. We hebben daar wandelingen in de heuvels gemaakt. Die ze daar *fells* noemen. En we zijn ook nog met de boot Lake Windermere opgegaan en hebben een bezoekje gebracht aan de Hill Top Farm van Beatrix Potter.’

Het Lake District... Gwen stond op en liep naar haar kast. Haar moeder had wel eens laten vallen dat ze in het Lake District had geschilderd toen ze jonger was. Ze pakte een grote, ronde hoedendoos van de bovenste plank en nam die mee terug naar haar bed.

‘Wat zit daar in?’ vroeg Lindsey toen Gwen het deksel eraf haalde.

‘Alles wat in het bureau van mijn moeder lag.’ Ze wierp een blik op de papieren en foto’s die bijna de hele doos in beslag namen. Haar keel begon een beetje dicht te zitten. ‘Niet te geloven dat ze er al bijna twee jaar niet meer is.’

‘Ik wilde dat ik je moeder had gekend, Gwen,’ zei Lindsey zacht. ‘Van wat je me hebt verteld, leek ze me nogal bijzonder.’

‘Dat was ze ook. Ik mis haar nog dagelijks.’ Er ontsnapte Gwen een zucht en ze schoof de eerste paar papieren opzij. ‘Ik denk dat mijn ouders elkaar in het Lake District hebben ontmoet.’

‘Echt?’ Lindsey schoof haar stoel iets dichterbij. ‘Ik heb je nooit veel over je vader horen praten.’

Gwens keel werd nog verder dichtgesnoerd en ze probeerde de verwarde gevoelens die haar doorstroomden terug te dringen. ‘Dat komt omdat ik hem nooit heb ontmoet. Hij verliet mijn moeder voordat ik werd geboren.’

Lindseys ogen werden groot. ‘O Gwen, dat wist ik niet.’

‘Het is lang geleden.’ Ze probeerde te klinken alsof het haar niet dwarszat, maar dat klopte niet. Ze had haar moeder diverse keren naar haar vader gevraagd. Maar haar moeder had alleen maar kortaf op die vragen gereageerd, waardoor Gwen met meer vragen werd opgescheept dan ze antwoorden had gekregen. Uiteindelijk, toen ze achttien was, had ze haar moeder gesmeekt haar te vertellen waarom haar vader geen deel uitmaakte van hun leven. Wist hij eigenlijk wel dat ze bestond? En als hij dat wist, waarom kon het hem dan niet schelen dat hij een dochter had?

Haar moeder zei dat ze daar haar redenen voor had en liet Gwen beloven dat ze hem niet zelf zou gaan zoeken. Haar moeder zei ook dat ze meer zou uitleggen wanneer Gwen van de universiteit kwam, waar Gwen met tegenzin mee had ingestemd. Maar amper drie weken voordat Gwen afstudeerde, was haar moeder bij een vreselijk verkeersongeval om het leven gekomen, waardoor ze haar verhaal mee het graf in had genomen.

Gwen pakte een stapeltje foto's en bekeek ze. Even later vond ze de foto waar ze naar zocht. Een jong stel stond arm in arm op de oever van een meer, met op de achtergrond hoge heuvels. Haar moeder leek ergens voor in de twintig te zijn. Haar lange, bruine haar viel als een waterval over haar schouders en haar felblauwe ogen straalden hoop uit. De lange man naast haar was knap, op een ongepolijste manier, met lichtbruin haar, diepliggende, grijze ogen en een sterke, vierkante kaak. Gwen vermoedde dat hij ook ergens in de twintig was, maar ouder dan mam. Hij had gespierde armen en was zongebruind, en in zijn hand had hij iets wat op een lange houten stok leek, die aan het uiteinde gebogen was en een uit hout gesneden kop had.

Lindsey boog zich naar haar toe. 'Zijn dat jouw ouders?'

'Ja.' Haar stem beefde toen ze naar de vader keek die ze nooit had ontmoet.

Lindsey hield haar hoofd een beetje schuin. 'Het lijkt wel alsof er iets op de achterkant van de foto geschreven staat.'

Gwen draaide hem om en las: *Jessica en Landon op onze trouwdag, 10 juni 1985, Keswick.* Ze knipperde met haar ogen en tuurde naar de woorden. Haar ouders waren in Keswick getrouwd!

Ze bestudeerde het gezicht van haar vader en dacht na over de mogelijkheden. Woonde hij nog steeds in of dicht bij Keswick? De gedachte dat ze hem na al die jaren misschien zou kunnen ontmoeten, bezorgde haar de rillingen. Ze had haar moeder beloofd dat ze niet naar hem op zoek zou gaan, maar dat was voordat ze overleed. Haar moeders dood zou haar toch zeker ontslaan van die belofte.

Niettemin kwamen er twijfels bij haar op, die haar gedachten vertroebelden. Er moest iets erg pijnlijks zijn gebeurd dat ervoor had gezorgd dat haar moeder dat deel van haar leven altijd had verzwegen. Was ze er klaar voor om de waarheid over haar vader te leren kennen en te ontdekken waarom hij nooit deel had uitgemaakt van hun leven?

Ze had er altijd naar verlangd om haar vader te leren kennen

en die echte vader-dochterband te voelen. Dit was haar kans. Het zou moed vergen om aan haar zoektocht te beginnen. Maar als ze hem vond, zou hij haar dan in zijn leven verwelkomen, of zou hij haar hart breken, zoals hij dat van mam had gebroken?

David Bradford greep de zijkanten van de oude vlizotrap beet en klom naar boven. Toen hij het zolderluik van Longdale openduwde, kwam hem een muffe lucht tegemoet, tegelijk met een vreemde geur die hij niet kon thuisbrengen. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om iets in het duister te kunnen zien, richtte zijn zaklamp op de nok van het dak en bekeek de stoffige balken. Er bewoog iets en hij greep de ladder stevig vast.

‘Wat zie je?’ riep zijn grootmoeder van onder aan de ladder.

David liet de lichtbundel over de krioelende zwarte massa tussen de dakbalken glijden en onderdrukte een rilling. ‘Ik ben bang dat u vleermuizen hebt, oma.’

‘Vleermuizen! Och, heden!’ Zijn grootmoeder trok aan zijn broekspijp. ‘Kom meteen naar beneden. Vleermuizen dragen hondsdolheid bij zich.’

David betwijfelde of de vleermuizen op de vliering van Longdale de ziekte hadden, maar hij testte die theorie liever niet uit. Knarsetandend kwam hij de ladder af. Vleermuizen! Nog een probleem erbij op zijn groeiende lijstje van dingen waar hij iets mee moest voor ze verder konden met zijn plan om Longdale te verbouwen tot een luxehotel.

‘Dat is vreselijk!’ Zijn grootmoeder keek op en haar zachte, grijze ogen stonden zorgelijk. ‘We moeten ze kwijt zien te raken.’

‘Dat zal niet meevallen, oma.’ Zijn voeten landden op de grond en hij duwde de trap omhoog. ‘Vleermuizen zijn beschermd. Het is tegen de wet om hun verblijfplaatsen te verstoren.’

Haar grijze wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Beschermd?’ Haar verbijsterde blik veranderde al snel in een koppige vastberadenheid. ‘Ze moeten weg! Ik wil geen zolder vol vleermuizen!’

David bleef rustig praten, in de hoop dat dat haar zou kalmeren. ‘Misschien kunnen we toestemming krijgen om ze te verplaatsen. Zo niet, dan zullen we de zolder waarschijnlijk moeten afsluiten, zodat ze daar ongestoord verder kunnen leven.’

‘We kunnen Longdale niet openstellen voor betalende gasten met vleermuizen op zolder!’

Hij legde een hand op haar schouder. Dit soort verontrustend nieuws was niet goed voor haar hart. ‘Maakt u zich geen zorgen, oma. Ik zal wat telefoontjes gaan plegen en het proberen te regelen.’ Hij voerde haar mee de gang door, weg van de zachte, ritselende geluiden die van zolder kwamen.

Ze keek hem zijdelings aan. ‘Je bent een lieverd. Ik ben zo blij dat je bent gekomen. Arthur regelde dit soort dingen altijd, maar nu hij er niet meer is...’ Haar stem stokte en ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben hard aan thee toe. Laten we naar de keuken gaan.’

Hij stemde toe en ze namen de achterste diensttrap via twee overlopen naar de onderste verdieping en volgden de lange gang met gewelfd plafond naar de spelonkachtige keuken van Longdale.

Mevrouw Galloway, of mevrouw G., zoals zijn grootmoeder haar graag noemde, stond achter het fornuis en roerde in een pan met iets wat een heerlijke geur verspreidde. Hij snoof nog eens en was er vrij zeker van dat het kippensoep was.

Mevrouw G. begroette hem met roze wangen en een opgewekte glimlach. Toen ze de bezorgde blik van zijn grootmoeder opmerkte, ebde haar glimlach weg.

‘We zijn hard aan een kopje thee toe.’ Zijn grootmoeder liep naar het grote kookeiland, dat midden in de keuken stond. ‘David heeft ontdekt waar die vreemde geluiden op zolder vandaan komen.’

Terwijl mevrouw G. de waterkoker vulde, wierp ze een blik over haar schouder. ‘En wat is het?’

‘Vleermuizen!’ Zijn grootmoeders kin beefde ervan. ‘We zijn overvallen door een kolonie bloedzuigende monsters!’

Mevrouw. G. greep naar haar hart. ‘Lieve help! Ze kunnen toch niet naar beneden komen, hè?’

‘Nee,’ reageerde David snel. ‘Ik weet zeker dat ze ons niet zullen lastigvallen. Afgelopen zomer had ik met eenzelfde situatie te maken toen we een landgoed in Berkshire hebben omgetoverd tot een wellnesscentrum.’ Hij zei er maar niet bij dat het ruim een maand had geduurd voordat ze toestemming kregen om de vleermuizen te verwijderen en het bovendien een paar honderd pond had gekost om het probleem op te lossen. Het inkomen van zijn grootmoeder was te gering om het landgoed van te kunnen onderhouden en hij wilde haar niet met nog meer financiële zorgen opzadelen. Hij moest een oplossing bedenken als hij haar wilde helpen om Longdale te redden.

Achter hem zoemde een bel. Hij draaide zich om naar het belbord om te zien waar het geluid vandaan kwam. ‘Er staat iemand bij de voordeur.’

‘Nancy is boven aan het schoonmaken,’ zei mevrouw G. ‘Zij doet wel open.’

David draaide zich om naar zijn grootmoeder. ‘Verwacht u iemand?’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen en toen werden haar ogen groot. ‘Och ja! We kunnen maar beter naar boven gaan.’

Hij moest grinniken, maar hield zich in. Het geheugen van zijn grootmoeder was niet zo scherp meer als vroeger.

Ze begaf zich in de richting van de keukendeur, maar keek toen achterom. ‘Mevrouw G., wil je onze thee alsjeblieft naar de bibliotheek brengen, samen met wat kaneelbiscuitjes en een extra kopje voor onze gast?’

Mevrouw G. knikte. ‘Zodra het klaar is, kom ik naar boven.’

David volgde zijn grootmoeder de stenen trap op. ‘Wie is het?’

‘Gwen Morris. Ze is de kleindochter van een oude vriend uit Londen.’

Hij had zijn grootmoeder die naam nog nooit horen noemen. ‘Is ze op vakantie in de buurt?’

‘Nee, lieverd. Ze werkt bij Hill & Morris.’

Hij bleef staan. ‘Dat veilinghuis?’

‘Ja. Haar grootvader, Lionel Morris, is al sinds jaar en dag een goede vriend van mij.’

Hij keek zijn grootmoeder met grote ogen aan. ‘Dé Lionel Morris van Hill & Morris?’

‘Ja, lieverd, dat zei ik. Zijn kleindochter komt naar de schilderijen en het antiek kijken, om ons te helpen beslissen wat naar de veiling kan.’

Hij grijnsde en schudde zijn hoofd. Lilly Benderly zat altijd vol verrassingen. Een paar dagen geleden had hij het idee geopperd om een deel van de schilderijen en het meubilair te verkopen, aangezien dat een logische zet leek om aan de fondsen te komen die nodig waren voor de reparaties en de renovatie. Toen had ze niet al te enthousiast geleden over dat plan. Hij vermoedde dat ze van gedachten was veranderd en vergeten was het hem te vertellen. Hij volgde haar de grote foyer in.

Nancy, een vrouw van middelbare leeftijd die twee keer per week hielp met schoonmaken, stond bij de voordeur en ontrok daarmee degene aan het zicht die daar stond te wachten. Nancy draaide zich om naar zijn grootmoeder. ‘Dit is mevrouw Gwen Morris, mevrouw.’ Ze deed een stap opzij.

‘Welkom in Longdale.’ Zijn grootmoeder stapte met uitgestrekte hand en een warme glimlach op haar af. ‘Ik ben mevrouw Benderly.’

Gwen beantwoordde zijn grootmoeders begroeting en glimlach, en David bekeek haar nog eens van top tot teen. Ze was jong en aantrekkelijk, met lang, goudbruin haar dat

in zachte golven over haar schouders viel. Haar ogen hadden een ongebruikelijke, blauwgroene tint, als een meer op een mooie zomerdag. Ze droeg een modieuze, groenwollen jas met bruinleren laarsjes eronder en... ze had een rolkoffer bij zich.

Had zijn grootmoeder haar uitgenodigd om op Longdale te komen logeren?

‘Aangenaam kennis te maken.’ Gwens blik zweefde naar de donkere, houten panelen en het uitvoerige houtsnijwerk van de trap en de schoorsteenmantel boven de marmeren open haard. ‘Wat een prachtig huis.’

‘Dank je. We zijn er erg aan gehecht.’ Ze gebaarde naar David. ‘Dit is mijn kleinzoon, David Bradford. Dat is degene over wie ik je heb verteld.’

Hij wierp zijn grootmoeder een vragende blik toe. Wat had ze over hem verteld?

Gwen keek zijn kant op en stak haar hand uit. ‘Aangenaam kennis met u te maken, meneer Bradford. Ik kijk ernaar uit om u en mevrouw Benderly te helpen.’

David pakte haar hand. Die was zacht en warm, en paste bij de blik in haar ogen.

‘Niet te formeel, alsjeblieft,’ reageerde hij. ‘Noem me maar gewoon David.’

Gwen knikte. ‘Dank je. En noem mij alsjeblieft Gwen.’

David bestudeerde haar. Ze kon niet ouder zijn dan vijftwintig en ze zag er meer uit als een actrice of een model dan als een kunst- en antiëktaxateur. Waarom had Lionel Morris háár gestuurd in plaats van iemand die ouder en ervarener was? ‘Wat is jouw positie bij Hill & Morris?’

‘Ik ben junior specialist op het gebied van kunstgeschiedenis en antiek.’

‘Een junior specialist... in de zin van geen senior specialist?’

Ze hief haar kin ietsje op en beantwoordde zijn uitdagende vraag met een standvastige blik. ‘Inderdaad. Ik heb een bachelor in kunstgeschiedenis en een masters in kunsthandel. Afgelopen februari was ik klaar met een stage van een jaar bij Hill

& Morris. En toen ben ik aan mijn huidige baan begonnen.’

Zijn grootmoeder wierp hem een vragende blik toe. ‘David, je hoeft Gwens geloofsbrieven niet in twijfel te trekken. Ze is helemaal vanuit Londen hierheen gekomen om ons te helpen. Ik wil dat ze weet hoezeer we het waarderen dat ze hier is.’

Die was raak. Hij knikte. ‘U hebt gelijk.’ Hij keek weer naar Gwen. ‘We zijn blij dat je er bent. Ik wilde je niet beledigen.’

‘Dat heb je ook niet gedaan.’ Maar haar wangen gloeiden helder roze op en haar woorden klonken een beetje geforceerd. Ze richtte haar aandacht weer op zijn grootmoeder. ‘Ik waardeer het dat u me hebt uitgenodigd om op Longdale te logeren, maar als dat niet goed uitkomt, zoek ik met alle liefde accommodatie in Keswick.’

Mevrouw Benderly schudde haar hoofd. ‘Och nee. Je moet echt bij ons blijven. Wat zou je grootvader wel niet denken als ik je in je eentje wegstuurde?’

Gwen wierp David een korte blik toe voor ze weer naar zijn grootmoeder keek. ‘Als dat geen probleem voor u is, zou dat mijn werk er een stuk gemakkelijker op maken.’

‘Ja, dat weten we zeker, toch, David?’ Zijn grootmoeder keek hem met één opgetrokken wenkbrauw aan.

‘Ja, natuurlijk. Het is niet meer dan logisch dat je hier logeert. We hebben ruimte genoeg.’

Zijn grootmoeder schonk hem een goedkeurende glimlach. ‘Mooi. Dat is dan geregeld. Laten we naar de bibliotheek gaan. De thee komt eraan en dan kunnen we even gezellig met elkaar praten.’

Gwen wierp een onzekere blik op haar koffer.

David deed een stap naar voren. ‘Laat mij die maar nemen.’ Zonder op haar reactie te wachten, rolde hij de koffer naar de trap toe, waarna hij Gwen en zijn grootmoeder naar de bibliotheek volgde.

Hij keek toe hoe Gwen op de stoel naast zijn grootmoeder plaatsnam. Haar eerdere geprikkelde reactie op zijn vragen was weggeëbd. Ze leek zich nu meer te ontspannen, en glim-

lachte en knikte toen zijn grootmoeder haar vergastte op de geschiedenis van Longdale.

Zijn borst trok zich samen door de verrukte blik van zijn grootmoeder. Ze hield van elke balk en elk raam van dit oude, in verval zijnde huis. Als hij het voor haar wilde redden, zou hij een verbond met Gwen Morris moeten vormen.

Maar had ze genoeg ervaring om de spullen van zijn grootmoeder op waarde te schatten? En zelfs als dat zo was, zou de verkoop ervan dan voldoende opleveren om er de renovatie mee te kunnen bekostigen? Of zouden hij en zijn grootmoeder het huis kwijtraken dat al generaties lang in de familie was – het huis dat ooit van hem zou zijn?

Twee vrouwen raken verbonden op hun weg naar genezing, geloof en vergeving

2012. Na een grote blunder wordt kunsthistorica Gwen Monroe door haar grootvader naar Longdale Manor in het Lake District gestuurd om haar carrière te redden. Tijdens haar verblijf op het landgoed vindt ze een dagboek van honderd jaar oud. Deze vondst brengt haar onverwachts in verbinding met haar vader, die ze nooit heeft gekend.

1912. Na de dood van haar vader doet Charlotte Harper een pijnlijke ontdekking over het verleden van haar familie. Ze kan haar geheim met niemand delen, dus vertrouwt ze het toe aan haar dagboek. In de hoop op een nieuw bestaan reist ze met haar moeder en zusje naar het landgoed van haar grootvader. Maar daar zetten oud zeer en een nieuwe liefde haar leven opnieuw op losse schroeven.

Een meeslepende roman over een verborgen familiegeschiedenis die zich ontvouwt tegen de achtergrond van het pittoreske Engelse platteland.

Carrie Turansky's boeken zijn een must voor fans van *Downton Abbey*. Eerder schreef ze de succesvolle serie *Highland Hall* en het tweeluik *De familie McAlister*.

ISBN 9789029735483 NUR 342

KokBækencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT